

over hans Liv, og som havde gjort ham fremmed og fredløs her paa Jorden, maatte ikke gaa i Arv til hans Børn. Og Inger! Nu, da han var bleven sig selv og sin uovervindelige Livsskyhed fuldt bevidst, hvor kunde han da længer forsvare at lade hende dele hans Skæbne? Stakkels Barn! Hun kendte endnu ikke selv sin Ulykke. Hun forstod endnu ikke, at hun var bundet til en Skifting, en Underjordisk, som blev blind i Lyset og dræbtes af Lykken. Og selvom hendes Øjne engang skulde blive aabnet ved Kærligheden til en anden, vilde hun, saa længe han endnu levede, sikkert lukke over sin Hemmelighed som over en Dødssynd, visne hen og dø uden endog at have tilstaaet den for sig selv.

Halvt svimmel rettede han sig i Vejret for at gaa videre. I det samme faldt hans Øje paa en Statue, der løftede sig over Græskanten paa den anden Side af Gangen. Det var en Silen med Dionysosbarnet i sine Arme. Støttet til en Træstamme stod den gamle, senestærke Satyr med et lille Smil i Øjenkrogene. Det skæggede Ansigt var bøjet over den uvornt sprællende Dreng og skinnede af rolig og stolt Fosterfaderglæde. Pers mørke Blik blev hængende ved den yndefulde Gruppe, der var som en Forherligelse af Sorgløsheden, — og det begyndte at bæve om hans Mund. Han kunde ikke lade være med at tænke paa, hvormeget der vilde være bleven anderledes